

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

¿S'han fixat
quina calor
que fa?

Any II - Núm. 60

Barcelona, 9 d'agost de 1932

Preu: 20 cèntims

DESPRES DIRANI...

Els carlins ja tenen un altre manifest

Austria, capital Viena, 1. — El propietari Herr Alfons Carles de Borbon-Este ha convidat els seus amics de senectud, perquè de la infància ja no n'hi queden, a un berenar íntim de xocolata i aixarop, amb motiu de complir el seu 187 aniversari. Durant la conversa explicà Herr Borbon-Este els seus records d'una guerra a la qual havia assistit durant la seva joventut, i explicà com un cosí seu que se li havia mort li havia deixat un partit i unes previsions a un tron.

Els propietaris del veïnat decidiren, de comú acord, no contradiir-lo, donat el seu delicat estat de salut, i li proposaren d'ajudar-lo a redactar un manifest a les seves forces, per veure si així les recuperava.

Un cop redactat, llegit i aprovat, fou lliurat a l'amfitrió, el qual es passa una hora cada dia copiant-lo en un cartipàs. Hom observa els beneficis efectes que el document produeix en l'estat general de l'ancià.—*Fabra.*

Austria, capital Viena, 2.—Herr Alfons Carles de Borbon-Este segueix amb entusiasme copiant el manifest. Malgrat la seva avançada edat té una lletra notablement clara, degut, sembla, a que hi barreja aigua de litinés. Ja en té un gran fragment. Copia a una velocitat inconcebible.—*Fabra.*

Austria, capital Viena, 2. — Aquesta tarda, quan la nurse ha anat a portar la farina lacteada a l'august propietari, que estava copiant el manifest, ha vist amb sorpresa que havia desaparegut; el manifest, no el propietari. Hi ha inquietud a tota la casa, perquè es tem que el document hagi estat enviat i que les autoritats ordenin la reclusió de l'ancià en una casa de maternitat.—*Fabra.*

Austria, capital Viena, 6.—El príncep Alfons Carles de Borbon-Este ha publicat el següent manifest:

«A los tradicionalistas de España»

«Triste, bien triste, es paga quien como yo alimento sentimientos de tótegnal efusión paga la grrran familia tradicionalista de ver que algunos peguoidicos que son pocos son disidentes.»

Siempre he sido yo paternal y espegaba que vosotros seriais filials y ahoga veo que no, que queguis que yo hazza testamien-to y nombgue heguedego de mi Yo no puedo haser eso pogue ley salisitica pgohibigmelo y ella lo nombgagá y entonses yo tendgué y vosotgos tendguéis un guey cuando yo no segué mas vi-vo.

Obedeseis a monseñog Lisbona y dejad monsegas y olé last amasonas. Y buenas, muy buenas.

Yo, ALFONSO CARLOS»
Fabra.

Aquest telegrama ha servit a Mon. Lisbona per redactar el manifest que ha publicat a *El Correo Catalán*. Per evitar, però, que els seus correligionaris s'adonessin que es tractava d'una velleitat senil, monsenyor Lisbona ha canviat, amb gran dolor de la seva ànima, el seu nom pel de la Junta Suprema Tradicionalista de Madrid. El prestigi del partit ho exigia.

Notes de Societat

Pel doctor Aiguader ha estat demanada la vara d'Alcalde del distingit advocat senyor Casanoves.

***

Entre els molts presents que amb motiu del seu sant ha rebut el Lluís Capdevila, figura el d'un monàrquic infecte que li ha enviat el llibre de Pompeu Fabra: *Les principals faltes de Gramàtica (manera d'evitar-les)*.

No dubtem que li serà d'utilitat.

Els exportadors de capitals, empresonats, prenen la fresca al pàl·li de la Model de Madrid.

(Foto. "Be Negre")

El "Midi" francès s'ha tornat separatista... i s'expansiona, tots els diumenges, a Barcelona

Com tots els diumenges i festes de caldre, ens han arribat les corals franceses que delecten les nostres orelles amb llurs cants del més abrandat catalanisme. Aquesta vegada s'han escaigut ésser els «Petits-Chanteurs» de Toulouse. Els era a rebre, amb un parell de pollastres a la mà i aquell entusiasme al cor, el músic Fontbernat, sense ni un dels cent homes. Aquesta centuple absència donà lloc a molts de comentaris (qui no té res a fer el gat pentina). Igualment observarem uns quants «cigalliers»: els senyors Bulart i Rialp, Matheu i Guasch, amb llurs cigales d'or i d'argent, tretes a corre-cuita del Munt de Pietat. Algú diu que hi havia en Trabal, però tenim aquesta versió per apòcrifa. L'home no pot ésser, com Déu, per totes bandes; i prou que se'n plany!

Arribats els coristes, s'arregleraren a l'andana, i com un sol home, començaren una versió francesa dels «Segadors», original

del prof. M. Labarbe, director de la coral.

Catalogne, grand comté, qui t'a vue si riche et pleine! Maintenant le Roi notre Seigneur nous a déclaré la guerre.

Bon coup de faucille, Bon coup de faucille, défenseurs de la terre, bon coup de faucille!

...L'évêque les bénit de la main droite et de la gauche.

¿Le quel est votre Capitaine, la quelle, votre bannière?

—Voilà notre Capitaine, voilà notre bannière.

Ils sortiren le bon Jésus enveloppé d'un crêpe noir.

...Le comte-duc d'Olivarès toujours lui fouille l'oreille.

El públic i les autoritats estaven al capdamunt de la satisfacció més íntima. El senyor Companys no en va entendre pilota. L'Aragai, alguna cosa... de quan

llogava francesotes i donotes d'aquelles que fumen, a Sabadell.

Hi hagué, després, aquell concert al Palau de Projeccions, aquell àpat al Parc i aquells discursos i brindis de sobretaula. Prèviament s'havia esdevingut aquella afanada de carteres a la porta de la Pau.

Contentíssims de tor, llevat del pas de les carteres, els tolosans retornaren a la ciutat llur, de nom Tolosa. Allí els esperava una sorpresa.

Uns subjectes coberts d'un casc entre Walkiria i pa de sucre, caigueren al damunt dels coristes.

—Vive l'Espagne, lait!—vociferaven.

—Foutus separatistes!

I garrotada va i garrotada ve. Els coristes estaven parats. Tot i això corrien.

—Què hem fet?—preguntaven.

—Nada, hombre—deien aquells matalassers—, es que usais un lenguaje en Toulouse y otro en Barcelona!

ELS RADICALS

El senyor Pichi Pon s'adreça a l'opinió i a l'humanitat

Hem anat a veure, com fem sovint, l'ex-partidari de tots els règims Joan Pich i Pon. De vegades, en sortir, ens posen un sobre a les mans. Aquest cop, però, hem estat tractats amb més de miraments que mai. Ens ha fet seure «l'amo», com diu el senyor Bigotís, al mateix sofà on abans havien sucumbit el general Barrera i Alfons XIII. Després ens ha dit:

—Voleu prendre alguna cosa? Nosaltres li hem objectat que no érem del partit radical i no ens mereixem tants obsequis.

—No hi fa res—ha fet ell tot alegroï—. No hi fa res; avui em sento feliç, gairebé tant com el dia de la meua Primera Comunió.

—La vostra Primera Comunió?

—Sí; en Màrius i jo l'hem feta un dia d'aquests. En Lerroux ens ho ha manat, i ja se sap, qui cobra, mana. En Lerroux ja es descobreix quan veu un Sant-Crist.

—I vós, us descobriu?

—No; jo dissimulo; tota la vida he fet la santa dona i la Ramoneta.

—A propòsit, hem llegit un manifest vostre dirigit a l'opinió...

—A *L'Opinió*, a *L'Humanitat* i a *El Día* i a *La Noche*, que són els meus quatre cavalls de la Sicalipsis. Però no comprenc per què m'han canviat paraules. Servidor no sap gaire de lletra, perquè la política no m'ha donat temps; però ja he vist que em volien amagar l'ou. Ja estic fart que qualsevol ximple que es fa dir periodista, però no sap fer ni una pela, em vulgui embassar la bata... ai, vull dir empassar la bata, o sigui, empatar la bosa. Veurà, vostè podria fer-me un favor, i és de publicar la nota com jo la veig. Miri.

I ens féu a mans un paper tacat d'oli.

—Ai, dissimuli, jove; sóc molt amant del pa sucat amb oli. Són costums de quan era electricista.

La nota de Joan Pich i Pon fa així, textualment:

Mi bu ena m igo D on Ale jandroverru es ta que goso por que ledicenmucho mal y ay mal pensados qesos ti e nen que asemos la m alamu guer y la Ra monet a conesodelestato mu i maldicho porque sab reis que

no es es o si noque nadi esab e si ensarrona mos los de M adrid con desir les q u eno ceremos elstatuto o los dea qui disien do cerer lo. No sot vos fi y aos bre n si empr enos arrima mos a quiengan a porce nos d ala g ana. Bibal rei dela Republica ques DonAle jan dro.

Bu est ro Pres i dente mas radical que di os i queos gura por susa lu t que estre publica no.

Guanpicipon.

JA ERA HORA!

En Bertran de Quintana condemna la guerra

Amèrica, 7. — Ha produït excel·lent impressió en els medis militars el manifest del senyor Bertran de Quintana a bolint tota mena de guerres. S'espera, però, que el senyor Bertran de Quintana no es refereix a tota mena de guerres, sinó a la guerra general. El Paraguai està agraïdíssim a aquesta noble gestió. Ara almenys es podrà fer la guerra sense monsergues de declaracions i fórmules antiquades.

La Paz, 7. — Ha produït excel·lent impressió en els cercles militars el valent manifest del senyor Bertran de Quintana a bolint les guerres de tota mena. Gràcies a aquesta noble actitud, el Govern pensa que el Paraguai cedirà graciosament el territori del Chaco sense cap més indicació. Si no s'aconsegueix, Bolívia està disposada a anar fins al final i espera que l'absència de guerra li facilitarà la conquesta total del territori paraguaià.

Ginebra, 7. — Ha produït molt mala impressió en els medis pacifistes la intrmissió d'un aficionat en els afers de la pau universal i permanent. Si els particulars es posen a evitar les guerres, ¿què dimoni farà la S. de N.?

Què fan els diputats?

Madrid, 9. — La no assistència de diputats a les sessions del Congrés preocupa cada dia més a les personalitats del règim. Aquesta tarda s'ha donat el cas sorprenent que el Títol VII de la Reforma Agrària ha estat aprovat per dos vots contra un. Els esportius han trobat l'*score* molt migrat.

En aquestes circumstàncies, no és difícil preveure per qualsevol dia la derrota del govern. El senyor Azaña confia, però, que mentres ell i el senyor Bello no caiguin malalts, la majoria està assegurada. — *Atlante con los faroles.*

Ni tu, ni jo

Continua estiuellant a les seves posicions del Congrés la minoria catalana.

***

El senyor Companys prepara uns funerals laics a la rabassa morta.

***

En Rojo Villanova s'ha compromès a prendre part en una «becerrada» que preparen els estiuellants d'Olot.

LA GUERRA DEL CHACO. — La movilització del Paraguai.

MOLT

L'empresari del Tivoli, volent recordar les facècies pre-piquiponians del famós Pepe Chil quan el Tivoli encara no era un teatre de ciment armat, anuncia que en «La Pipa de Oro» es repeteix el número de les pistoleres cinc vegades consecutives. Fixar-se bé, senyors: 5 vegades, 5... i consecutives; no una avui i les altres l'endemà al migdia.

Doncs, bé, senyor Pons: sapiga que en el teatre, abans i ara han passat coses molt més curioses. Per a nosaltres li direm—ja que no ho sap—que el gran Jaume Piquet, autor del carrer de Sarrí, entrant a mà dreta, i d'un femer d'obres tan dolentes com la Pipa—no més, ei!—, en va estrenar una de batejada amb el títol eixerit i significatiu de «Pobre doncella, seducida catorce veces consecutivas».

Ja veu si ha de córrer senyor Pons, per atrapar al gairebé maiguanyat tocaio del Teatre Odeon que vostè no ha vist, per sort seva.

En la cartellera de qualsevol diari trobareu el següent anunci de «La Pipa de Oro»:

La nota sensacional del dia en Barcelona, son los ataques de la calle de Caspe por las 60 pistoleras que capitanea Margarita Carvajal.

No havien vist mai cap empresari parlar amb tanta franquesa.

La qüestió dels plagis... «Mirador» l'ha plantejada amb una franquesa que ningú li agrairà. Qui més qui menys, tothom té la teulada de vidre.

Fins hi ha qui assegura que en Díaz-Plaja no és res més que un Díaz-Plagi.

Abocat a una lamentable orgia de confidències, el senyor Francesc Preses ha intentat deixar entreveure que el seu famós *Baliga Baliga* també era un plagi.

Val a dir que malgrat els seus nobles esforços, l'afortunat traductor d'«Angélica Grelot» no ha convençut a ningú.

Al carrer del Cid, ai! al Romea, hi treballa un tal Sareda que s'anuncia així: «¿Hombre o mujer?»

Sembla que no és una cosa ni l'altra.

A la Selva del Camp d'en Puig i Ferrater hi anà a representar «Don Juan de Serrallón»

ga» una companyia d'aficionats de Reus.

En ésser a la frase: *y nosotros bandidos de la selva*, el públic s'ho prengué malament i els obligà a fer, vestits a l'antiga usanza, el trajecte Selva-Reus per carretera i amb temps récord.

TEATRO NUEVO
Gran Companyia de Teatre Líric Cubà

Tots els dies
SENSACIONAL EXIT de
LA VIRGEN MORENA
i de les Il·lustracions Instantànies
HABANA-NEW-YORK
Insuperable conjunt mal vist a Barcelona

Frivolitats

En Pich i Pon diu que aviat estrenarà una novetat: els silencis «piquiponians».

En Royo Villanova ha presentat sis esmenes contra la tan coneguda facècia lingüística dels «setze jutges... etc., etc.»

Don Francesc Macià ha tramès diversos bidons d'optimisme a Ginebra, destinats a la Conferència del Desarmament.

Sebastià Sánchez-Juan ha adquirit un tricicle per a poder viatjar còmodament per les regions siderals.

El darrer reportatge de Rafael Moragas a *Mirador* portarà per títol «Com vàrem descobrir les Amèriques en Colom i jo».

Sebastià Gasch ha estrenat unes sabates amb sola de «Syndetikon».

Aquestes soles l'obliguen a fer un esforç terrible per caminar normalment.

D'ençà d'aquesta feta, el gran admirador de Joan Miró encara ha tingut l'atreuiment d'augmentar tres quilcs i mig.

Francesc Trabal (el de Sabadell) prepara un drama policíac amb il·lustracions musicals del malaguanyat crític musical senyor Brenat i Sopant.

GENT AMIGA

—Ni K. Hito ni pongo rey, pero ayudo a mi señor.

Roda el món i torna al Born

A continuació reproduïm el reportatge del senyor Nos Manuel sobre la Volta a França, Irlanda i Itàlia que, degut a exigències del sector reaccionari de l'Església, els diaris han hagut de publicar disfressant-lo de pastoral i posant-li el títol de «Visita ad Limina» que com el mateix lector veurà, no hi va gens bé.

El veritable argument de l'obra feia així:

«Venerables germans Gassol, Puig Ferrater i altres i estimats fills: Tal com havia estat anunciada, el 19 del mes passat i amb l'ànim amarat d'esperit de sacrifici portàrem a Lourdes.

Primera etapa: Lourdes.

Hi arribàrem en «pelotón», si bé no tan nombrós com en anys anteriors, remarcable per la seva disciplina, a l'extrem de que ni en els moments de repòs se'ns veié distreure'ns ni amb e's lleits joes de «prendas» ni altres entreteniments honestos per l'estil.

Es classificà primer, ex-aequo amb Nos, l'estimadíssim germà B. d'Urgell.

Segona etapa: Dublin

Ni Nos ni els altres pogueren descansar gaire, doncs, ja havia començat la competició Internacional, amb qual motiu emprenguerem ràpida marxa, trobant-nos amb què a l'arribar allí, altres estimadíssims fills s'havien classificat abans que Nos, gràcies a la reverendíssima trampa d'haver-hi anat directament des de Barcelona.

Amb gran esplendor es celebraren en el Phoenix Park els festivals anunciats, sobresorint l'èxit de la carrera de 8 quilòmetres, des del Parc al Pont O'Connell, en la que prengueren part 9 cardenals, 200 bisbes, milers de reverends i 300 mil estimats germans.

Tercera etapa: Lissieux

Al tornar de Dublin, com que

ens venia de passada, no poguérem estar-nos de fer-hi una mica de parada i en ésser allí aprofitàrem l'avinentesa per recordar als estimadíssims germans que s'havien quedat a Barcelona, que hi ha una església començada i no s'acaba per falta de... bé vaja, ja m'entenen. A veure què hem de fer.

Quarta etapa: Roma

Com que, camí de Barcelona, també ens venia d'allò més de passada, ens arribàrem fins a Roma, si bé cal dir que ja érem bastants menys, perquè als altres estimats germans no els venia tant de passada com a Nos.

Degut a la fama de què anàvem precedits fórem rebuts de seguida pel Sant Pare, al que per cert vam confondre, doncs al saludar-lo li diguérem: —Tu es Petrus (Mat. 16. 18).

—No, Manuel, sóc Pius XI, —contestà ell amatent tot donant-nos la benedició.

—Que bo és el Papa! i més optimista que el mateix Macià.

Ultima etapa: Barcelona

Com que ja no ens venia res més de passada, Nos emprenguerem la tornada a la nostra dolcíssima Barcelona i aquí estem, plens d'amor als nostres mai prou estimats germans i benivolguts fills, als que des d'ara desitgem unes felices Pasquies.

Nos Manuel.»

Cinegètica política

Els diaris han publicat el següent telegrama:

«SAN SEBASTIAN, 6 (1 madrugada).—El industrial de San Sebastián D. José Miguel Errazquin, que conduïa un camió de su propiedad, al llegar al puerto de Lizarraga vió en la carretera una manada de jabalies, a los que deslumbro con los faros del autocamión.

»El Sr. Errazquin lanzó el vehículo contra la pira y mató a cinco jabalies. (Febus.)

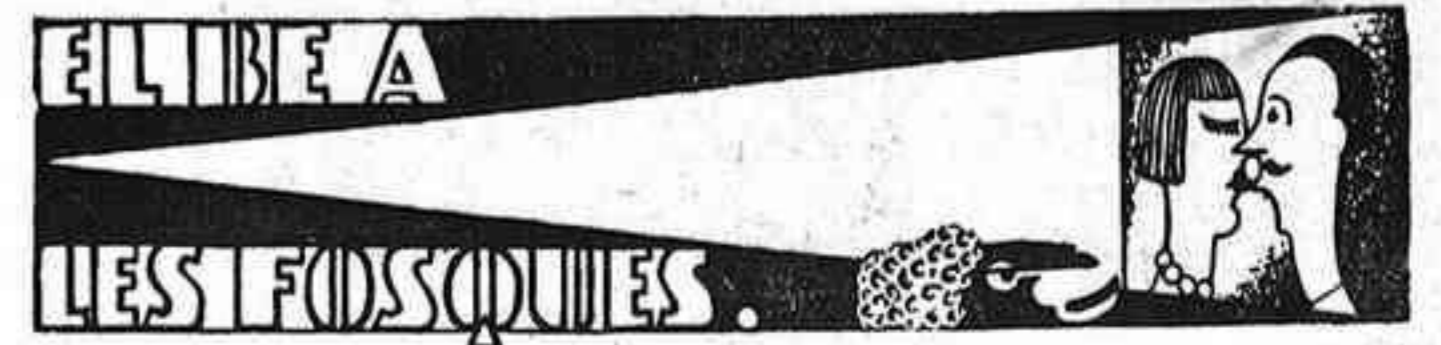
Entre les víctimes, cal lamentar l'absència dels senyors Balbontín, Franco, Soriano, Sediles i Giménez.

Contrasantit

Els diaris de cada dia dels darrers dies han anat plens de la quasi tragèdia del Chaco, però nosaltres—com sempre—confervàvem un optimisme ferm, il·luminats per la llumana del gran organisme de Ginebra.

Finalment hem llegit el següent: «Existeix una veritable febre bèlica; en tots els carrers de La Pau es donen crits i recrits de viçca la guerra.»

En vista d'aquest contrast, nosaltres comencem a dubtar una mica.

Si els càlculs del nostre informador es produeixen segons els pronòstics populars (que ens sembla que no és demanar pas gaire) no fóra res d'estrany que d'un moment a l'altre Stand Laurel i Oliver Hardy vinguessin a Barcelona a fer-nos una visita de compliment.

Si ens prometen no parlar ni mitja paraula en el «seu» espanyol no cal dir que El Be Negro els saludarà amb la cordialitat que només a l'ajuntament s'han atrevit a posar-li en dubte i els hi desitjarà un felicitat Any Nou.

I a propòsit de l'arribada a Barcelona dels dos populars còmics de la «Metro», cada vegada es passen amb major insistència els següents rumors: que en Pich i Pon es proposa oferir-los un fastuós sopar d'homenatge.

Explicacions? Ben concretes i senzilles: l'home els venera perquè diu que són les úniques persones d'aquest món que l'han superat parlant malament el castellà.

Els films policíacs i de misteri sembla que constituiran els plats forts de la propera temporada cinematogràfica.

Les exclusives Febrer i Blay, entre altres que no és del cas recordar, presentaran un film titulat «Al Capone», prodigiosa samfaina de gangsters i altres personatges dels barris baixos de Nova York.

Els de la «F. A. I.» estaran d'enhonorabona.

Al Fèmina han estrenat «La legión fronteriza», film amb bandits, diligències, trets i *she-riffs* amb bigotis de foca.

Això no obstant, el públic del Fèmina, a propòsit d'aquesta estrena, s'ha mantingut amb

un silenci digne d'ésser subratllat amb els millors elogis.

I és que el públic del Fèmina—ja ho deuen haver endevinat—ja fa dies que es troba a Sant Hilari, Sitges, Vilanova, Camprodon, Tiana i no precisament evocant la qualitat dels programes de llur cinema predilecte.

El film que ha donat més pesetes en els nostres cinemes de barriada resulta ésser «El precio de un beso», del senyor Mojica.

On queda demostrat amb la més brillant de les eloqüències que una obra dolenta i un cantant pitjor poden arribar a obtenir un èxit sensacional sense necessitat de recórrer a la col·lecció (insubstituïble en casos com el que ens ocupa) de l'anti-teatral autor de «La Reina ha relliscat».

Maurice Chevalier, al renovar el seu contracte amb la «Paramount», féu constar la seva decisió més enèrgica de no seguir filant papers en què li calgui vestir frac, car, aquesta peça no s'adiu gens—segons ell i nosaltres—amb el seu tipus de *chansonnier montmartrois* fresc i deixat anar.

Perfectament. Ara només ens falta que se n'adoni en Roberto Rey.

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 79651

SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12

Localitat única, seient 1 pla.

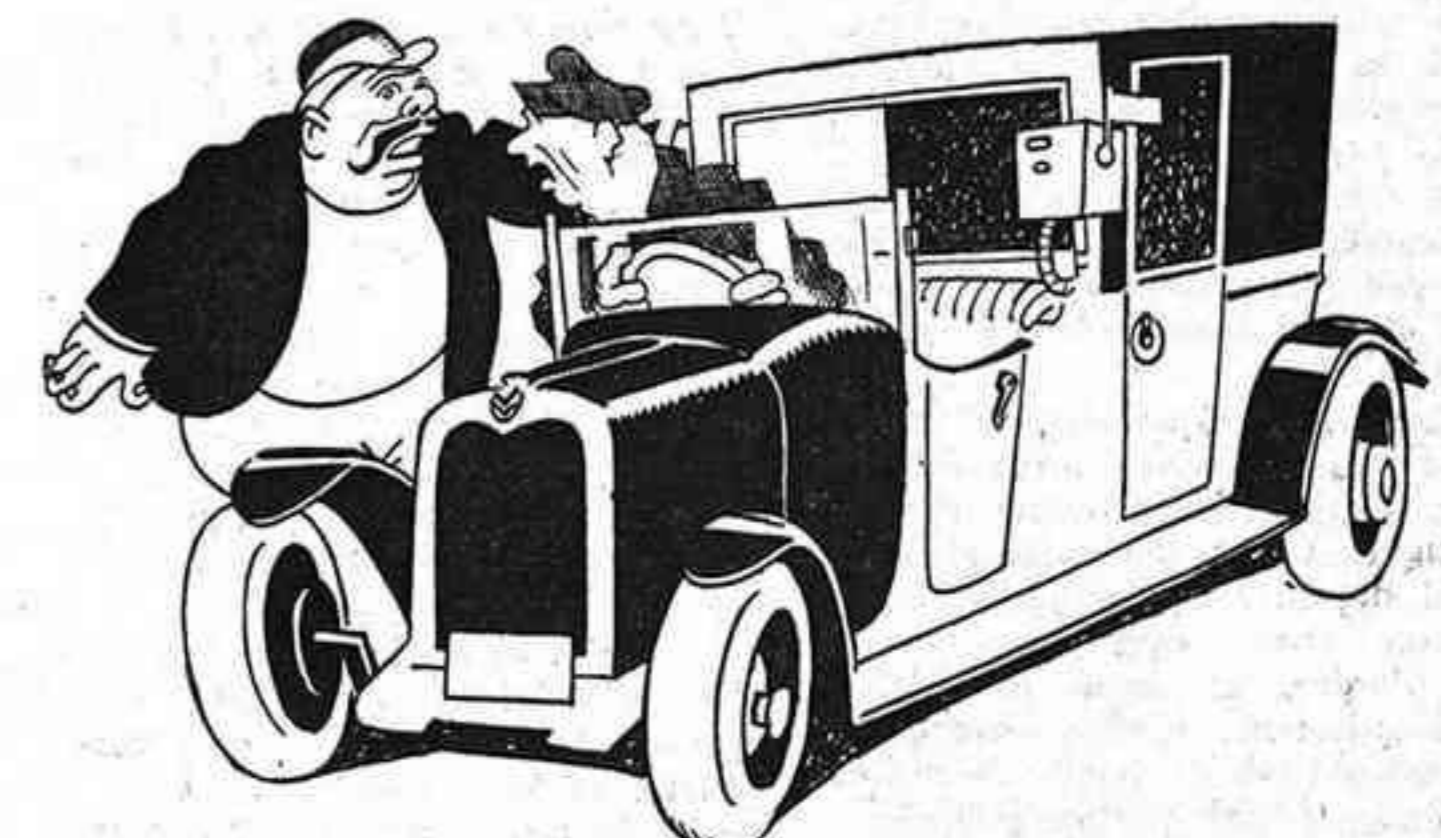
NOTICIARIS I REPORTATGES

FOX

Documentals, etc.

Demà nou i important programa

Equip sonor, R. C. A. Photophone

—Tantarantana, 275, 2.º, 2.º
—I ara!
—Oh, com que m'han dit que els taxis pujaven...

TEMPORADA DE GRANS REPRESSES

Saló Catalunya | Capitol Cinema

Avui i demà

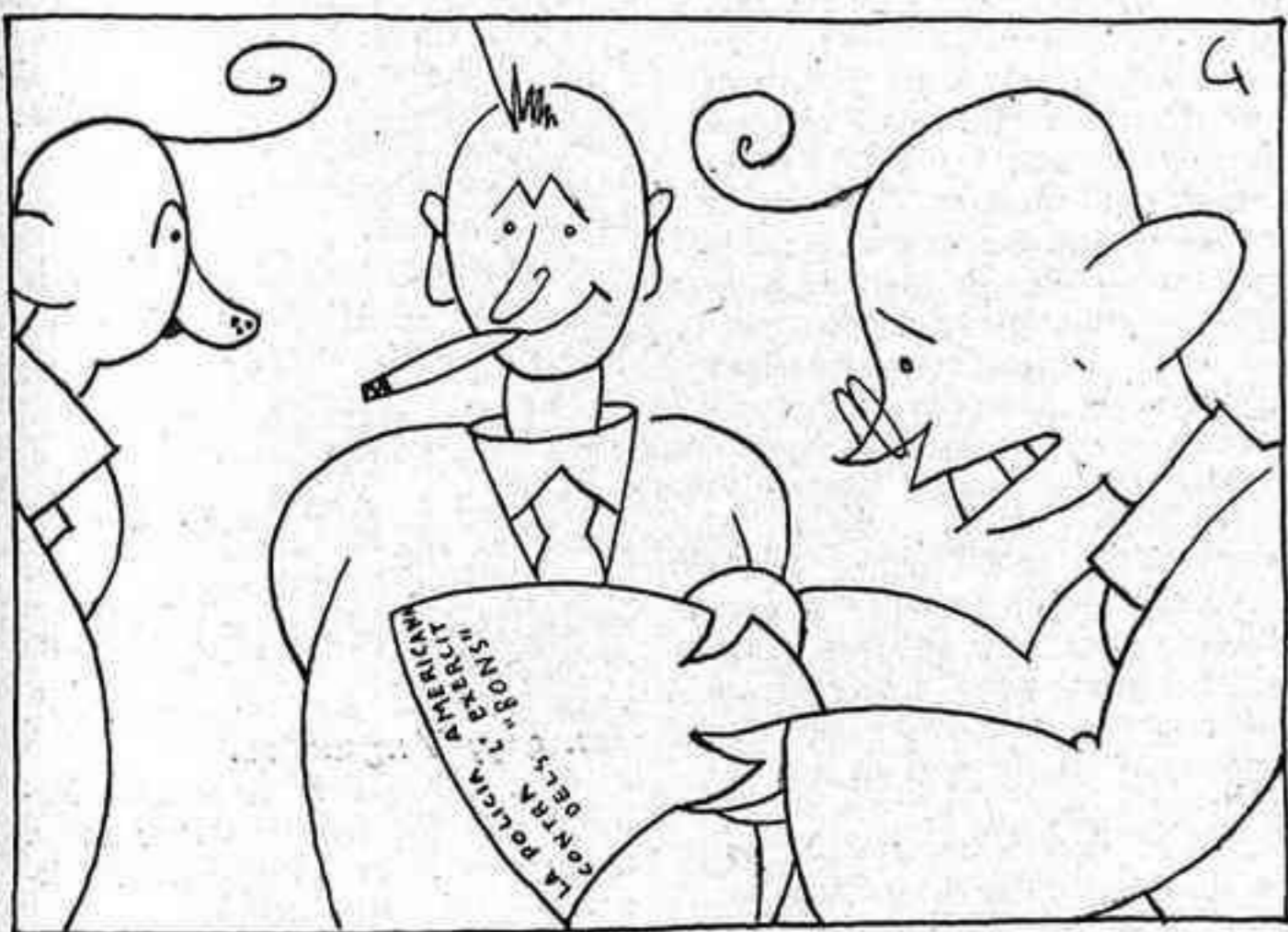
CASI CABALLEROS per VICTOR Mc. LAGLEN
MARIANITA per CHARLES FARRELL

EL PRECIO DE UN BESO per A. MORENO i J. MOJICA
MAR DE FONDO per GEORGE O'BRIEN

Dijous a diumenge

EL ESPÍRIT DEL DR. FRANKENSTEIN
(Creador del monstro)

Preferència: 1'50 — General: 0'75

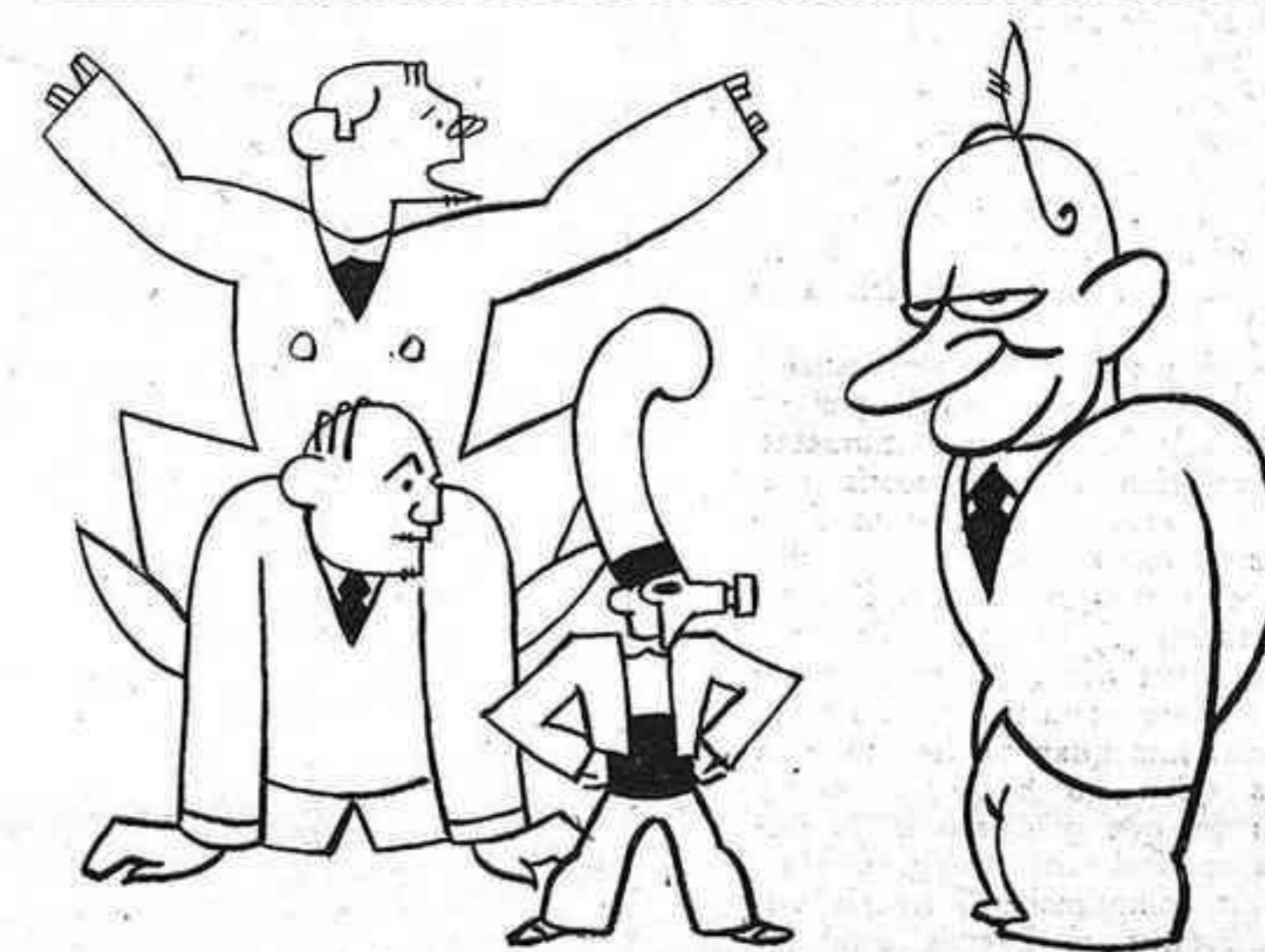

COSES D'AMERICA

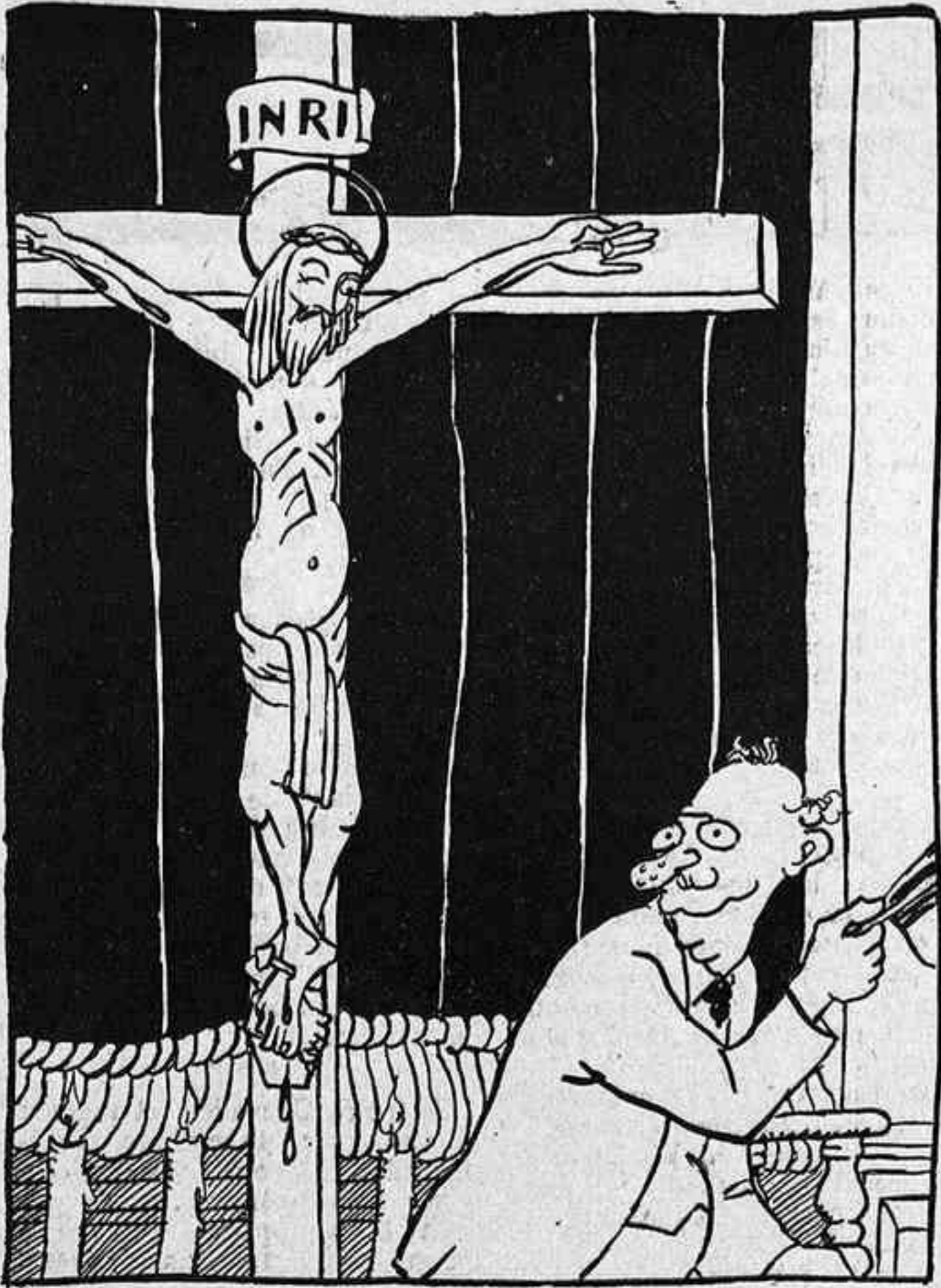
—Té l'exèrcit dels Bons ha estat aporrinat.
—Alguna vegada havien de guanyar els dolents.

Orange-CRUSH

Tastcu el nou
i és quelcom formidable!

NO ES OR...TEGA TOT EL QUE BRILLA
Ortega Gasset.—Per què et poses aquesta careta?
L'Estatut.—Es contra els Gasset asfixiants.

El Sr. Lerroux s'ha descobert davant d'un Crist. (Dels diaris)

-No cal que el descobreixis, que ja fa temps que l'he descobert!

Una criminal temptativa contra Royo Villanova

Retallem d'«A. B. C.»:
«El arquitecte D. Francisco Massot ha dirigit al Sr. Royo Villanova la siguiente carta, que con mucho gusto publicamos:»

«Madrid, 5 de agosto de 1932.
«Sr. D. Antonio Royo Villanova. Presente.

«Muy señor mío y de mi consideración más distinguida: Deseoso de contribuir al homenaje nacional tributado a su patriotismo, tengo el gusto de ofrecerme a proyectarle gratuitamente la casa que, por suscripción nacional, se le regale a usted.

«Sencillo es el motivo de mi oferta. Soy catalán, pero bien nacido, y, como tal, tan español como usted mismo. Hoy, que tanto se lleva entre los catalanes odiar a España, ante la pasividad de muchos castellanos reblandecidos, no quiero ser confundido con los antipatriotas, aunque estén ahora en voz.

«Si es cierto que muchos catalanes no pueden ni quieren ser españoles, en cambio yo no quiero ni puedo dejar de serlo. Nobleza obliga. Allí cada cual con sus fobias y su paranoia. Es decir, que vuelta por pasiva la oración de Cambó, debe todo catalán preguntarse, si se precia de ser español: ¿Federación? ¿Autonomía? ¿España! Que por el bien de esta guar-

de Dios la vida de usted muchos años.

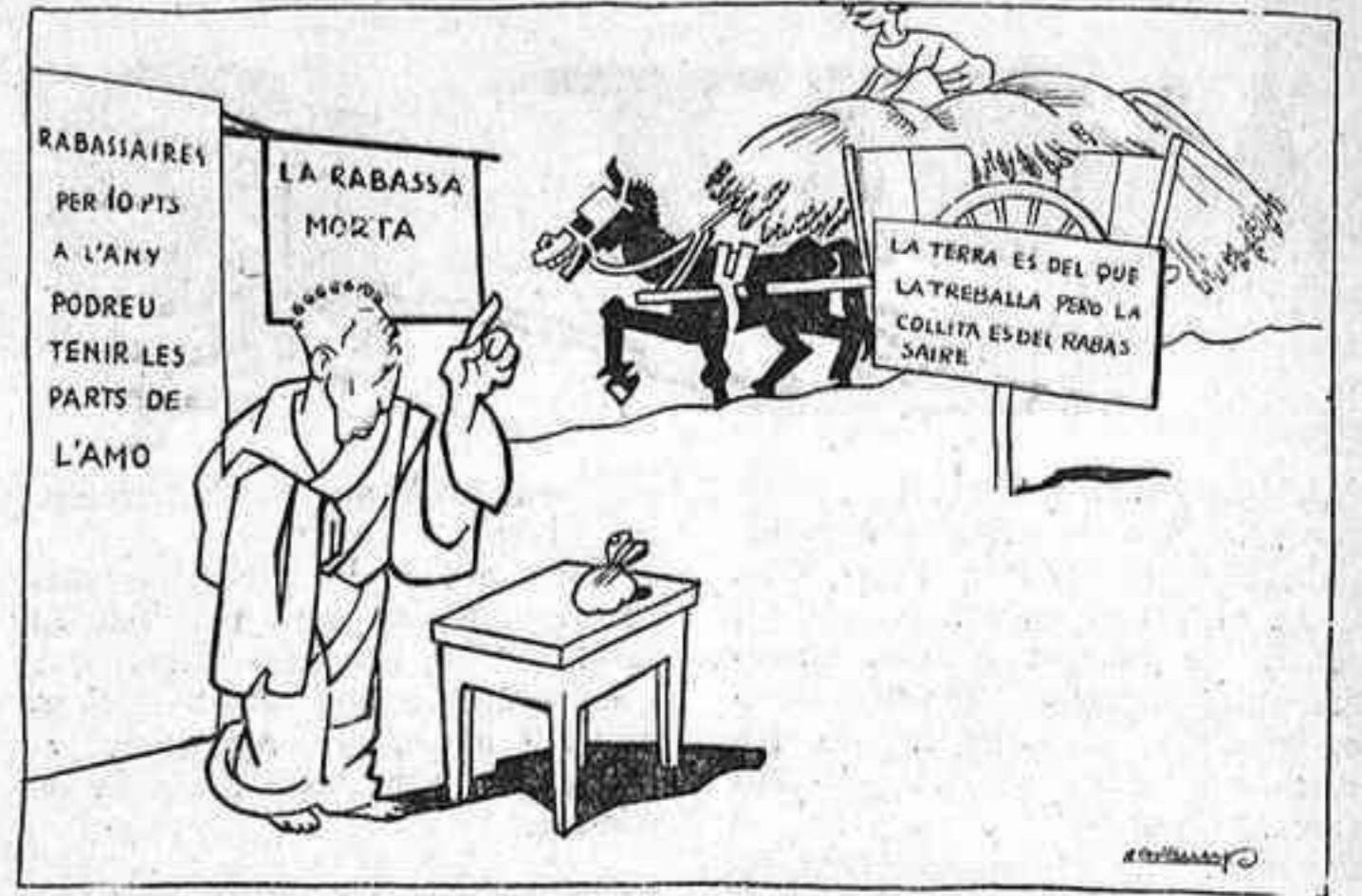
«De usted atento, seguro servidor, que estrecha su mano, Francisco Massot.»

****

No volem contribuir amb el nostre silenci a la criminal temptativa que es prepara contra el simpàtic amic del senyor Josep M. Massip, senyor Royo Villanova. Perfectament documentats sobre l'afar, podem assegurar que el Francisco Massot que signa la carta que publica A B C no és tal Francisco ni tal Massot ni tal arquitecte ni tal aca ni tal barraca. Tampoc és veritat, per tant, que sigui tal catalán bien nacido, com ell assegura.

La veritat és aquesta: sota els falsos noms de Francisco Massot s'amaga la personalitat d'un separatista ben conegut que vol edificar una casa amb trampa, que s'ensorraria tan bon punt en Royo Villanova hi posi els peus. És clar que per arribar a aquests resultats qualsevol arquitecte de Madrid és bo, però el fals Massot no se'n refia i vol assegurar el tret personalment.

El senyor Royo Villanova queda, doncs, advertit. Som adversaris, però lleials. Nosaltres, francament, preferim que es mori del tifus.

-Nosaltres ens hem comportat amb la màxima prudència, la màxima serenitat i la màxima condescendència.

-Si el ministre d'Agricultura no se'n preocupa haurem de augmentar les quotes.

Correspondència

Un que els coneix. — Ens en ocuparem.

R. Ferrer. — Emocionats.

Oscà. — Home, home...!

J. M. — Molt rebé.

Precoc. — Id. id.

K. — Bo. Insistiu.

Sportmen. — Trasladem l'encàrrec al Mestre Demon, que és la persona que us interessa.

Secall. — Suposem que no ens abandonareu.

Pilar. — No en faci cas.

L. Os. — Dijous, de 7 a 8.

Optimismes

D'un programa esportiu de Festa Major aparegut a Vilassar estisorem aquesta deliciosa incongruència:

Es un fet també remarcable l'ambient que existeix tan optimista entre els jugadors locals per aconseguir el trofeu, cosa que cal creure que ho aconseguiran per sortir victoriosos amb el bon nom que representen; hauran, però, de fer un esforç per a obtenir-ho, ja que l'equip visitant no és pas dels que es deixen vèncer fàcilment.

El que es descuida d'explicar el programa és si els traductors d'aquest paràgraf seran obsequiats amb una solemniol xocolata amb melindros.

Petifetes

El corresponsal de La Vanguardia a Sant Quirze de Safaja, també és dels substanciosos. Vegeu, si no:

La semana pasada, en el Casino de San Quirico de Safaja se dió una representación de la obra de Santiago Rusiñol, «Gente bien» a cargo de la colonia local.

Todos los noveles actores actuaron a la perfección, mereciendo calurosos aplausos al final de todos los actos.

Trobem que són ganes de cansar-se. Perquè, si no recordem malament, «Gente Bien» és una obra que només té un acte.

Precocitat

Retallem de La Noche:
En la playa de Casa Antúnez se suicidó, disparándose un tiro en la sien, José Fernández Cantero, de 3 años de edad, quien dejó escrita una carta dirigida al juez de guardia, en la que expresaba que había decidido matarse por no tener trabajo desde hace diez meses.

A tres anys d'edat, i ja feia deu mesos que no treballava! No n'hi havia per menys.

Els complicats

El dia 2 d'agost, La Vanguardia publicava aquest anunci:

DESEO CASARME con srta. o vda. para establecerme de relojería 31 años agraciado y buen relojero sin intermediarios. Esc. 9197 Vergara, 11.

No ens negaran les nostres lectures que un bon rellojter sense intermediaris és un excellent parit.

El quart poder

En el Programa de fiestas de la Colonia de Periodistas de La Salud, hi trobem els següents versos:

—¿Adónde vas, por qué corres?
—No me detengas que voy a la Farmacia M. Torres.
—¿Diz que a la par que Farmacia es también Laboratorio?
—Eso dicen, don Liborio, y no cabe duda alguna, además se venden sueros, específicos, vacunas.
—Nada me gusta ignorar, y por lo tanto, Dolores, a la Farmacia M. Torres yo te voy a acompañar.

Y con Dolores llegó a la Farmacia M. Torres, y allí el remedio encontró, porque salió sin dolores.

Aquests periodistes de La Salut mereixerien perdre-la, la salut!

L'ordre públic de la Generalitat és inaugurat amb un desordre, també públic

La culpa fou d'en Giralt

En rebre's a Barcelona la notícia de la concessió de l'ordre públic, el primer que féu el poble, reconegut, fou alterar-lo, per tal de, amb una ciutadania apresa durant llargs números de La Rambla, restablir-lo immediatament.

L'entusiasme, però, de la multitud, fou mal interpretat per la guàrdia d'assalt, que, prenent-lo per una manifestació d'entusiasme, es llançà amb les darreres forces en plena liquidació veritable, sólo por pocos días, i tot aquell que treia la panxa, llegia un diari català o patia de singlot, era proveït gratuïtament de gèneres de «la Saldadora» de l'ordre públic.

Com que ràpidament s'havien organitzat les noves forces de l'ordre, el desordre provocat per les antigues forces fou aviat reprimint i el desordre produït per l'entusiasme produït per la concessió de l'ordre, es pogué descadellar ordenadament, com acostumen a ésser sempre tots els desordres promoguts pel nostre poble.

L'entusiasme fou, aleshores, indescriptible, i el pobble, voltant les forces, decidí celebrar-ho amb a la Plaça de la República, tota solemnitat, com és costum.

En un moment, gràcies al nou reglament de circulació, per la qual cosa no haguérem de fer més que anar saltant pels terrats, arribàrem al lloc dels esdeveniments. El Palau de la Generalitat tenia les portes tancades i barrades i les forces de la nova policia el tenien voltat i picaven uns grans capçals batents: Boom! Boom! i tota la casa ressonava: ooom... ooom...

—Obriu, obriu, que volem entrar!—cridava el cap de les forces.

—Què passa? — preguntàrem, fent ús de la nostra barra periodística.

—No es vol deixar treure i s'ha tancat a dins. No vol sortir de cap de les maneres ni balcó i diu que no sortirà ni per la porta, encara que el matin.

Comprenguérem tot seguit que es tractava del senyor Giralt, i vàrem fer retret al cap de les forces de la seva manca de comprensió. Però la força, com tothom sap, és la força, i no en vàrem treure res. L'únic que obtinguérem fou un passi per entrar al Palau, i hi entràrem.

Correguérem al despatx del senyor Giralt, el qual, en veure'ns, ens rebé amb els braços oberts. (Un tic que havia adquirit a la casa.)

—Quina manca de comprensió! —exclamà—. Ja ho veu; per un tíquis miquis, ja per una nimietat, ara voldrien que jo sortís d'aquesta casa. Les campanyes d'insidies i calúmnies d'aquest diariot on escriu en Manuel Brunet, em donen el disgust més gran de la meua vida. Jo, que he estat sempre catalanista, de tota la vida, fins quan no ho era, que molts quan no ho eren no ho eren; jo, que gràcies a mi la minoria radical del Congrés s'ha mostrat comprensiva i hauria votat l'Estatut si hagués estat al Poder; jo, que gràcies a mi la minoria consistorial va votar la compra de la col·lecció Plandiura,

que repugnava, sí, que repugnava a moltes consciències, ara em volen treure d'aquesta santa casa.

—Bufa!
—I per una nimietat així, per una insignificància com aquesta, ara em volen foragitar, sí, foragitar!

De la plaça venia el soroll dels cops repetits a la porta, i el retruny per tot l'edifici: Booom! ooom! i fragments de la frase cominatória: ...que volem entrar!... entrar! Obriu... ar!

—Ja em permetrà un moment; sortiré al balcó i en poques, poquíssimes paraules, els convencaré. Aquesta carlinalla...

Obri el balcó, i la cridòria esclatà:
—Booom! Booom! Obriu, que volem entrar! Obriu, que volem entrar.

—Però, de quina entranya us ha fet Déu, víbores? ¿No comprenen que jo he estat, com vosaltres, carlí de tota la vida?

La cridòria, barrejada d'insults, no el deixà acabar i entrà atabalat.

—¿Però no veu, home de Déu, que són les noves forces de policia?

—Per què no m'ho deia? Així són de l'Esquerra!
I tornà a sortir.

—No m'heu entès bé—digué—; jo us deia que de tota la vida he estat de l'Esq...

Un paper llançat des de la plaça se li ficà a la boca. Se'l tragué. Era un bitllet. De moment, obri uns ulls com unes taronges; però tot seguit s'indignà:

—De tramvia!—exclamà—. I d'una línia que mai no agafó! I el tirà a terra.

Però es repensà i el recollí:
—Amb bitllets de tramvia els freres compren els pobrets xinesos!—digué, i se'l ficà a la cartera.— Tothom m'ha abandonat—afegí després d'una pausa, aclaparat, desfet.

Però en aquell moment una gran

cridòria el reanimà. No eren els obrius que volem entrar de les forces, sinó uns crits de:

—¡Viva el caudillo! ¡Viva don Juan! ¡Viva la autonomía! ¡Pero abajo el Estatuto!

—Els meus! Ells!—saltà el senyor Giralt, eixugant-se una llàgrima. I sortí al balcó, on el seguïrem.

LA BATALLA

Pel carrer de Fiveller, pel carrer dels Banyes Nous, entrava una multitud vestida d'etiqueta. Representacions de la Banca, de la Borsa, del Comerç, de la Indústria, de la Navegació; la minoria de l'Ajuntament, don Joan Pich i Pon i el seu Màrius, l'Emiliano Iglesias i els seus brillants, una nodrida representació d'orfens del Pup; la clerecia de Sant Josep Oriol i els darrers supervivents dels «Jóvenes Bárbaros», amb les seves llargues barbes blanques i les seves sabates de simolsa negres, envaiaren la plaça tumultuosament.

—¡Viva el nuevo Presidente de la Generalidad!—cridaven.

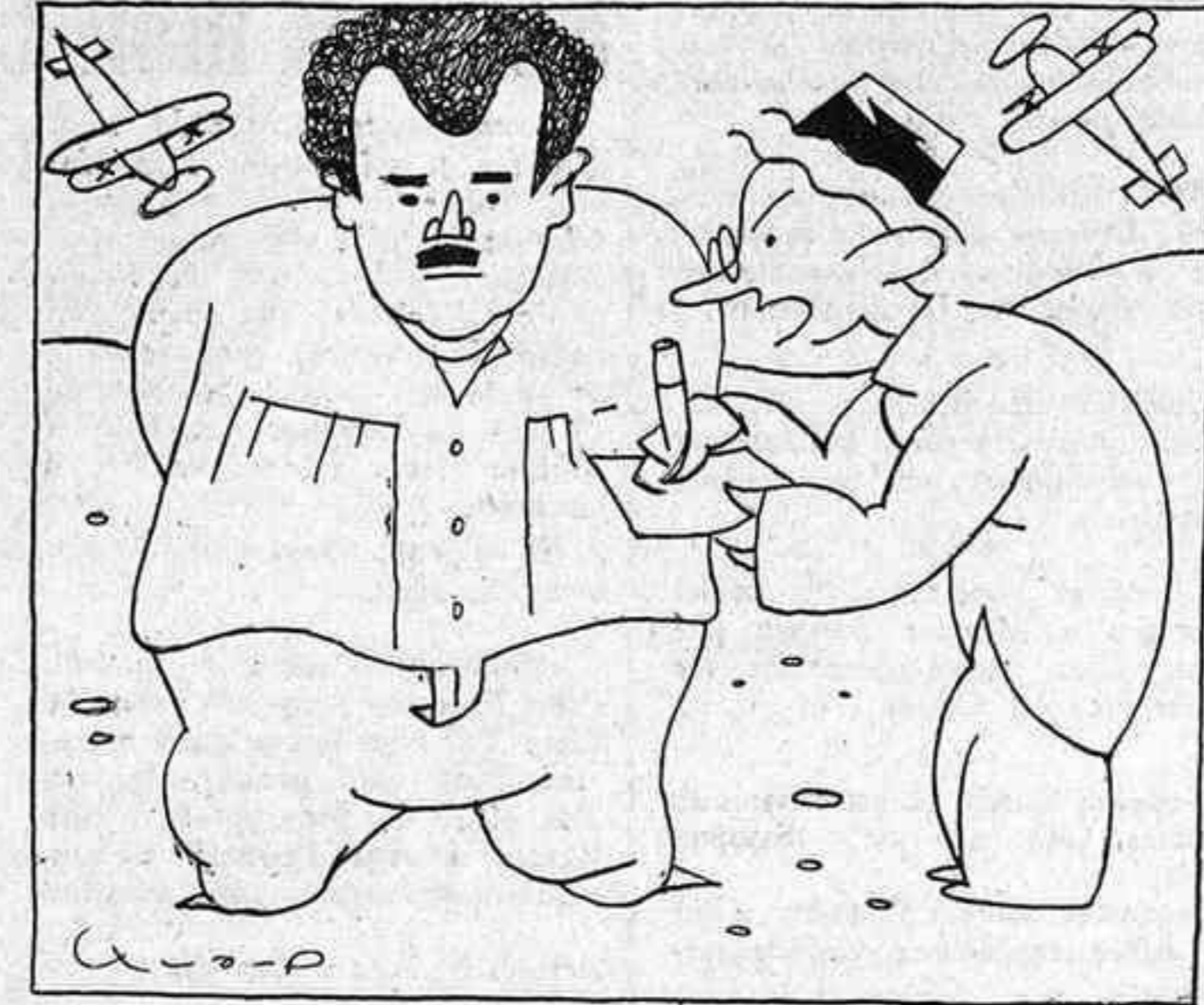
—Visca!—i saludava tot emocionat.

Les forces de la policia catalana, sorpreses per l'imprevist de l'atac, regularen. Els radicals avançaren, però del carrer de la Llibreteria arribaren a pas d'atac els senyors Companys i Campalans, comandant la brigada lacrimògena. L'efecte fou ràpid; no se sentien per tota la plaça més que singlots i plors. El senyor Giralt amb el revés de la mà s'eixugà unes llàgrimes.

Però els radicals resistien i redoblaben l'atac.

Els senyors Companys i Campalans, directors de la brigada lacrimògena, s'assegueren en un recó, plorant a llàgrima viva i aconsolant-se mútuament.

Però l'organització de l'ordre públic no era pas cosa de joguina. De sobre sortí el senyor Adrià Gual amb una caps a la

EN FRANCO

-De debò voleu tornar a volar?
-Volaré, si voleu que voli.

mà; l'obri, en tragué una gorra d'uniforme nova, i se la posà. Immediatament el cel s'entenebrí i esclatà el més formidable xàfec que es pugui veure i rebre.

Però l'exèrcit dels radicals resistia i avançava. El senyor Giralt, ple d'optimisme, és a dir, ja quasi president, saludava xop de dalt a baix.

Sí, sí! Sí, sí! En això s'obren amb estrèpit les portes de l'Ajuntament, que havien estat tancades en començar la batalla, i irrumpeix a la plaça la brigada d'assalt de l'Esquerra, deu regidors, deu, només, però quins regidors! i es llançaren contra l'enemic. En veure'ls el senyor Giralt, es tornà groc:

—Burros! més que burros!—els cridà—. ¿Qui us feia trencar l'aliança, burros, més que burros? ¿I com us ho fareu, ara, sense una direcció tècnica?

Però els altres no l'escoltaven i es llançaven a la batalla.

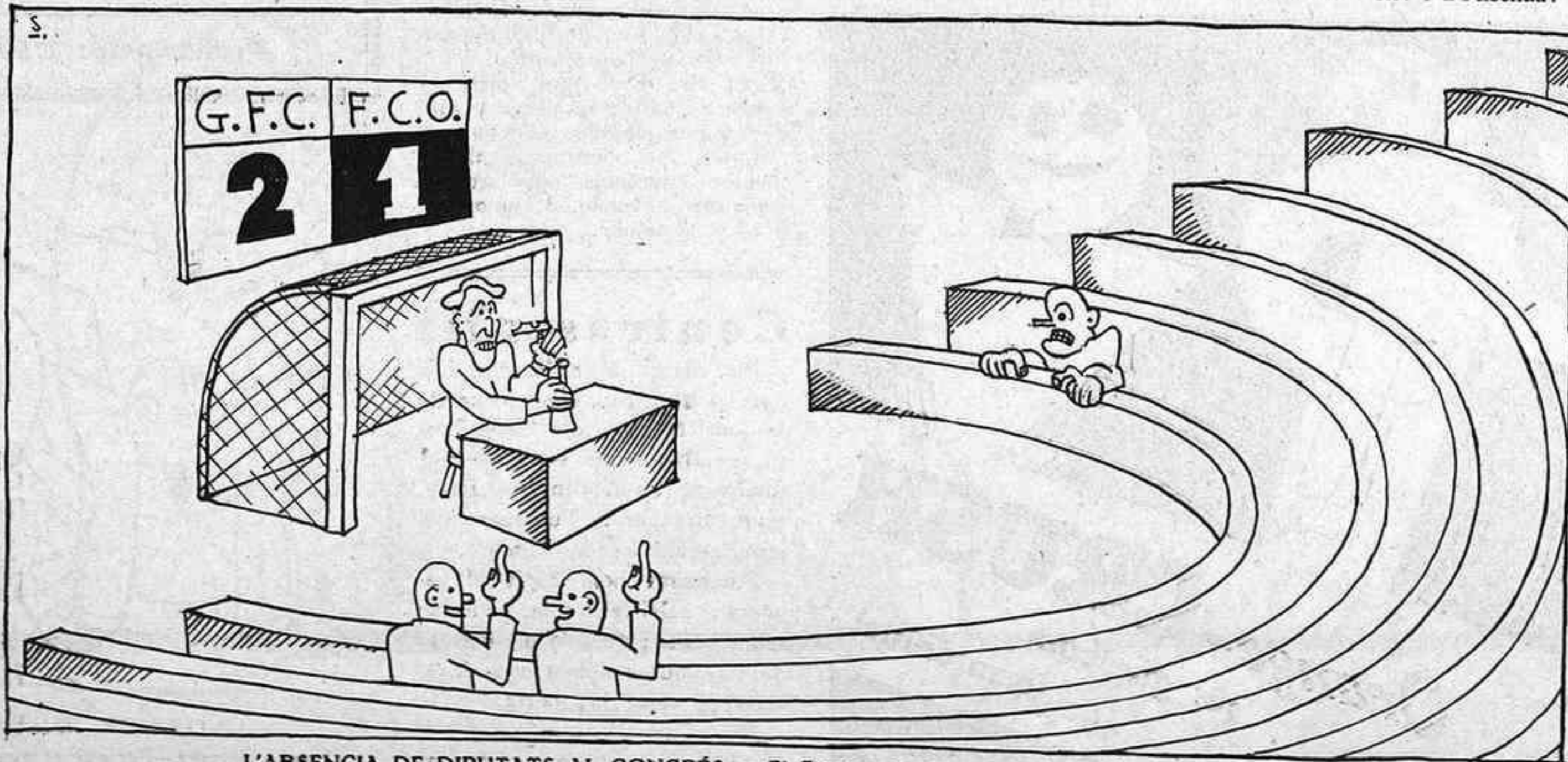
Qui guanyarà? A l'hora de tancar aquesta edició, els combat encara dura.

Una víctima dels monàrquics: Mr. Bloch

Quina desgràcia! Aquell Mr. Bloch, tan trempat i eixerit que va donar tanta de feina als amics i col·laboradors nostres, senyors Companys (Lluís) i Giralt (Quasi-Casimir) està subjecte a un procés per estafia, juntament amb la seva digna esposa, Mme. Hanau. Benaurats aquells que pateixen persecució de la justícia, que serà d'ells el regne dels cels, altrament dit «El Olimpo de Oro»!

Sabem que el senyor Companys ha telegrafiat al Mr. Bloch en qüestió oferint-se-li com a advocat, encara que la mort de la seva raabassa el té ocupadíssim. Però diu que, interinament, deixarà les rabasseries al seu amic Amadeu Aragai, que és un soci de tot repos.

Tot són desgràcies, per aquest món de mones! La pobra rabassa, morta; l'inafaust Bloch, processat. Només falta que en Companys sigui ministre de la República, que per ara en Giralt ja ho és de la Generalitat... oh! i d'Hisenda!

L'ABSENCIA DE DIPUTATS AL CONGRÉS. — El Govern guanya per majoria absoluta una votació.